

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13.01.2011, sp. zn. 23 Cdo 2667/2008, ECLI:CZ:NS:2011:23.CDO.2667.2008.1

Číslo: 62/2013

Právní věta: Název kraje jakožto vyššího územního samosprávného celku není před neoprávněným užitím chráněn podle § 12 odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 1 obch. zák., ale podle § 19b odst. 2 obč. zák. Užití názvu „kraje“ pro podnikatelské účely je neoprávněným zásahem do oprávněných zájmů „kraje“.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.01.2011

Spisová značka: 23 Cdo 2667/2008

Číslo rozhodnutí: 62

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Ochrana názvu právnické osoby

Předpisy: § 19b odst. 2 obč. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

M ě s t s k ý s o u d v P r a z e rozsudkem ze dne 6. 4. 2007 uložil žalované povinnost do dvou měsíců od právní moci rozsudku rozhodnout o takové změně své obchodní firmy, že z ní bude odstraněno slovní spojení „Ústecký kraj“ v kterémkoliv gramatickém pádu nebo slovosledu, a v téže lhůtě podat návrh této změny do obchodního rejstříku u příslušného soudu (výrok pod bodem I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem II).

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce je právnickou osobou ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, v platném znění, a ustanovení § 18 odst. 2 obč. zák., a že svůj název „Ústecký kraj“ užívá s účinností od 1. 1. 2000 v souladu s ústavním zákonem č. 347/97 Sb., o vytvoření vyšších územních samosprávných celků a o změně ústavního zákona České národní rady č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, v platném znění. Soud prvního stupně dále zjistil, že žalovaná byla zapsána do obchodního rejstříku dne 26. 11. 2004 s názvem „Dopravní podnik Ústeckého kraje, a. s.“. Mezi účastníky nebylo sporné, že žalobce není ani zakladatelem, vlastníkem ani spoluvlastníkem žalované společnosti a že žalovaná v té době neměla se žalobcem uzavřenu ani smlouvu o závazku veřejné služby na veřejné linkové dopravě k zajištění dopravní obslužnosti území Ústeckého kraje ve smyslu ustanovení § 19 zákona č. 111/1994 Sb., silničního zákona.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že název obchodní firmy žalované působí vůči veřejnosti klamavým dojmem, neboť asociuje spojení se žalobcem jako právnickou osobou (územním

samosprávným celkem), což se nezakládá na pravdě. Klamavost označení je umocněna použitím slovního spojení „Dopravní podnik“, kdy výraz „podnik“ ve smyslu § 5 obch. zák. znamená soubor hmotných i nehmotných složek podnikání. Klamavost označení žalované posuzoval soud prvního stupně i ve srovnání s obchodní firmou „Dopravní podnik hl. m. Prahy“, přičemž veřejnosti je obecně známá skutečnost, že 100% vlastníkem této společnosti je hlavní město Praha. Oprávnění užívat název žalobce ve své obchodní firmě nezakládá ani historický vývoj společnosti z hlediska jejích právních předchůdců.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná porušila ustanovení § 10 obch. zák., neboť její firma tím, že obsahuje název žalobce, působí klamavě. Žalobce je proto oprávněn dle ustanovení § 12 obch. zák. a zároveň dle ustanovení § 19b odst. 2 obč. zák. domáhat se odstranění závadného stavu. Soud proto žalobě v celém rozsahu vyhověl.

V r c h n í s o u d v Praze rozsudkem ze dne 26. 2. 2008 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a uložil žalované zaplatit náklady řízení. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně. Považoval je za dostatečná a ztotožnil se i s právními závěry, na nichž soud prvního stupně své rozhodnutí založil.

Odvolací soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně řádně věc posoudil z hlediska obou žalobcem uplatněných právních titulů, a to jednak z titulu ochrany před neoprávněným použitím názvu právnické osoby ve smyslu § 19b odst. 2 obč. zák. a i z titulu ochrany před neoprávněným užíváním firmy podle § 12 obch. zák. Konstatoval, že jako neoprávněné užití názvu právnické osoby je kvalifikováno jednání, při němž si jiná osoba zvolí název s názvem právnické osoby zaměnitelným, jako je to v daném případě, kdy součástí firmy žalované je název žalobce. Odvolací soud nepřisvědčil argumentaci žalované, že slovní spojení „Ústecký kraj“ v jeho firmě je pouze geografickým označením území, v němž realizuje svou hospodářskou činnost. Mezi žalobcem a žalovanou neshledal žádnou souvislost, z níž by bylo možné dovozovat oprávněnost užití názvu žalobce v názvu žalované, když žalobce k tomu ani neudělil souhlas. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že žalovaná užívá název žalobce v názvu své obchodní firmy neoprávněně. Odvolací soud se dále ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že obchodní firma žalované je v rozporu s § 10 odst. 1 obch. zák., neboť působí klamavě, když asociuje spojení se žalobcem. Tuto klamavost podtrhuje i slovní spojení „Dopravní podnik“, které navozuje dojem kapitálového propojení žalované s žalobcem. Odvolací soud dále odmítl námitku žalované, že klamavost firmy lze posuzovat pouze v okamžiku její volby a jejího zápisu do obchodního rejstříku. Rejstříkový soud v okamžiku zápisu nezkontroluje, zda znění zapisované obchodní firmy nezasahuje do práv třetích osob, a proto zápisem obchodní firmy do obchodního rejstříku nemůže zaniknout právo osob dotčených na svých právech obchodní firmou jiné osoby domáhat se ochrany svých práv později. Petit žaloby shledal odvolací soud zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu.

Rozhodnutí odvolacího soudu napadla žalovaná dovoláním, které je podle jejího závěru přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., jelikož napadené rozhodnutí řeší otázky zásadního právního významu, které v judikatuře dovolacího soudu doposud nebyly řešeny. K dovolacímu přezkumu předkládá následující právní otázky zásadního právního významu:

- a) zda tvrzená klamavost označení určitého subjektu, v daném případě označení obchodní firmy žalované, dává žalobci právo domáhat se ochrany podle ustanovení § 12 obch. zák.;
- b) zda se lze domáhat ochrany názvu právnické osoby podle ustanovení § 19b obč. zák. a vynucovat si změnu názvu právnické osoby, když žalobcův výkon práva na ochranu názvu právnické osoby podle § 19b obč. zák. má zřejmě šikanózní charakter;
- c) zda se lze domáhat ochrany názvu právnické osoby podle ustanovení § 19b obč. zák. a vynucovat si změnu názvu jiné právnické osoby, když dosavadní situace nevede k újmě u

subjektu domáhajícího se takové ochrany a naopak je způsobilá vést k újmě na nabytých právech u subjektu, který by měl svůj název změnit;

d) zda tvrzená klamavost označení určitého subjektu může být dovozována jen ze znění tohoto označení, aniž bylo prvoinstančním soudem zkoumáno, kdo, jakým způsobem a s jakými důsledky by mohl být tímto označením klamán;

e) zda se lze domáhat ochrany názvu právnické osoby podle ustanovení § 19b obč. zák. a vynucovat si změnu názvu jiné právnické osoby, když podle § 5 odst. 4 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, je explicitně stanoveno, že jiné subjekty než kraj jsou omezeny souhlasem kraje pouze potud, pokud mají v úmyslu užívat znak kraje;

f) zda stanovená povinnost změnit název právnické osoby může být vyjádřena tak, že omezuje žalovanou ve svobodné volbě jejího označení větší měrou, než by si vyžadovaly zájmy ochrany vyjádřené v ustanovení § 19b obč. zák. nebo v ustanovení § 10, resp. § 12 obch. zák.

Dovolatelka je toho názoru, že ochrany firmy podle § 12 obch. zák. se může domáhat pouze takový subjekt, který je zapsán jako podnikatel v obchodním rejstříku pod firmou a který byl dotčen na svých právech neoprávněným užíváním své firmy. Žalobce není podnikatel a nemá firmu. Pokud soud prvního stupně i soud odvolací přiznaly žalobci ochranu ve smyslu § 12 obch. zák., posuzovaly v tomto případě nárok vznesený žalobcem v rozporu s hmotným právem, jelikož podle § 12 obch. zák. ve spojení s § 8 obch. zák. je vyloučeno, aby byla taková ochrana přiznána veřejnoprávní korporaci. Dovolatelka namítá, že pokud soudy přiznaly žalobci ochranu jak podle § 19b odst. 2 obč. zák., tak podle § 12 obch. zák., posoudily věc v rozporu s hmotným právem.

Žalovaná dále namítá, že žalobce chtěl podanou žalobou způsobit žalované pouze nepříjemnosti, jelikož se s ním dostala do sporu ohledně zajišťování dopravní obslužnosti v Ústeckém kraji. Takový postup žalobce je nutné označit za šikanózní výkon práva. Pokud soud prvního stupně ani soud odvolací neposuzovaly danou záležitost z hlediska ustanovené § 3 odst. 1 obč. zák., řešily danou otázku v rozporu s hmotným právem.

Dovolatelka dále namítá, že při řešení obdobných sporů je třeba brát v úvahu právní principy a střet zájmů řešit metodou vážení zájmů. Nucenou změnou firmy by byla dotčena žalovaná, zatímco újma žalobce nebyla ani konkretizována ani dokazována. Soudy v tomto směru podle žalované postupovaly v rozporu s hmotným právem.

Pokud obchodní firma nesmí působit „klamavě“, pak dovolatelka upozorňuje, že slovo „klamavé“ implikuje škodu (újmu) způsobenou takovou klamavostí. Existencí takové újmy i vůči veřejnosti, jež měla být podle dovolání napadených rozhodnutí dotčena, se však soud prvního stupně ani soud odvolací nezabývaly.

Dovolatelka konečně namítá, že formulací výroku rozsudku ve věci samé soudy překročily míru omezující autonomii žalované, jelikož výrok rozsudku je nepřiměřeně omezující, jestliže vylučuje používání jména žalobce v obchodní firmě žalované „v kterémkoliv gramatickém pádu“, což není z hlediska vyloučení klamavosti a zaměnitelnosti označení nezbytné.

Dovolatelka navrhl, aby rozsudek odvolacího soudu i soudu prvního stupně byl zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k dovolání namítá, že napadené rozhodnutí není přípustné, jelikož žalovanou namítané otázky nemají zásadní právní význam. K námitkám žalované uvádí, že podle § 12 obch. zák. se může ochrany domáhat každý, kdo je na svých právech dotčen neoprávněným užíváním firmy, z čehož vyplývá, že rozhodné je, zda žalovaná má firmu, kterou užívá klamavě, nikoliv zda má firmu

žalobce. Žalobce dále uvádí, že žalovaná se nemůže dovolávat porušování dobrých mravů žalobcem, pokud sama porušuje právní předpisy svou klamavou firmou. Vznik zvláštní újmy není podle žalobce předpokladem aplikace § 19b obč. zák., ale je jím pouhé neoprávněné použití názvu právnické osoby. Klamavost firmy se posuzuje podle dojmu, kterým firma žalované působí na průměrného jedince, tedy na veřejnost. Proto není možné zkoumat dojem každého jedince, nýbrž je nutno zobecnit dojem, jakým obchodní firma působí na veřejnost, tedy na průměrného jedince. Žalobce je toho názoru, že žádný speciální zákon neupravuje institut ochrany názvu krajů, proto je nutno aplikovat obecná ustanovení občanského zákoníku upravující ochranu názvu právnických osob. K formulaci žalobního petitu žalobce podotýká, že neexistuje žádná užší formulace výroku, kterým by se žalované zabránilo v opětovném porušování práva a ve změně firmy na firmu jinou, avšak obdobně klamavou. V úvahu nepřichází ani obecný petit, který by byl nevykonatelný pro neurčitost, ani vyjmenování všech gramatických tvarů slovního spojení Ústecký kraj.

Žalovaná v dalším podání označeném jako „vyjádření žalované k vyjádření žalobce k dovolání ze dne 20. 6. 2008“ vyvrací námitky žalobce stejnými argumenty, které jsou uvedeny v samotném dovolání.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Podle článku II. bodu 12 zákona č. 7/2009 Sb., obsahujícího přechodná ustanovení k novele občanského soudního řádu provedené tímto zákonem, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vyhlášeným (vydaným) přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 7. 2009) se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. S ohledem na den, kdy bylo vydáno rozhodnutí odvolacího soudu (26. 2. 2008), bylo tedy v řízení o dovolání postupováno podle občanského soudního řádu ve znění před novelou provedenou zákonem č. 7/2009 Sb.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.), po zjištění, že dovolání žalované bylo podáno včas (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) a byla řádně zastoupena advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), nejprve zkoumal, zda je dovolání přípustné.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští. Proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu je dovolání přípustné za podmínek uvedených v § 237 odst. 1 písm. b) a c) o. s. ř.

Podle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. O takový případ se v dané věci nejedná. Přichází proto v úvahu pouze přípustnost dovolání, jejíž podmínky stanoví § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Ta je dána tehdy, pokud dovolání není přípustné podle písmena b) tohoto ustanovení a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Podle § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem. Předpokladem je, že řešení právní otázky mělo pro rozhodnutí o věci určující význam, tedy že nešlo jen o takovou právní otázku, na niž rozsudek odvolacího soudu nebyl z hlediska právního posouzení věci založen. Zásadní právní význam má rozsudek odvolacího soudu současně pouze tehdy, jestliže v něm řešená právní otázka má zásadní význam nejen pro rozhodnutí v posuzované věci, ale z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (pro jejich judikaturu), přičemž se musí jednat o takovou právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu

nebyla dosud řešena nebo která je dovolacím soudem rozhodována rozdílně. Závěr o tom, zda dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam, dovolací soud činí předběžně; zvláštní rozhodnutí o tom nevydává.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má. Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. spjata se závěrem o zásadním významu rozhodnutí po právní stránce, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá zásadně pro posouzení otázek právních, navíc otázek zásadního právního významu.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné, neboť právní otázka ochrany názvu „kraje“ nebyla v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena.

Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. lze rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny. Uvedené vady řízení se z obsahu spisu nepodávají a dovolatelka ani takové vady v dovolání výslovně nenamítá.

Nejvyšší soud se dále zabýval uplatněným dovolacím důvodem podle ustanovení 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., kterým je pochybení soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, tedy případ, kdy byl skutkový stav posouzen podle jiného právního předpisu, než který měl být správně použit, nebo byl-li sice aplikován správně určený právní předpis, ale soud jej nesprávně interpretoval (vyložil nesprávně podmínky obecně vyjádřené v hypotéze právní normy a v důsledku toho nesprávně aplikoval vlastní pravidlo, stanovené dispozicí právní normy).

Podle § 19b odst. 2 obč. zák. je možné se při neoprávněném použití názvu právnické osoby domáhat u soudu, aby se neoprávněný uživatel zdržel jeho užívání a odstranil závadný stav; je možné se též domáhat přiměřeného zadostiučnění, které může být požadováno i v penězích.

Podle § 10 odst. 1 obch. zák. nesmí být firma zaměnitelná s firmou jiného podnikatele a nesmí působit klamavě. K odlišení firmy nestačí rozdílný dodatek označující právní formu.

Podle § 12 odst. 1 obch. zák., kdo byl dotčen na svých právech neoprávněným užíváním firmy, může se proti neoprávněnému uživateli domáhat, aby se takového jednání zdržel a odstranil závadný stav. Dále může požadovat vydání bezdůvodného obohacení a přiměřené zadostiučnění, které může být poskytnuto i v penězích.

Dovolatelce lze přisvědčit, že pokud odvolací soud při řešení nastolené otázky neoprávněného použití názvu právnické osoby (žalobkyně) aplikoval § 12 odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 1 obch. zák., učinil tak v rozporu s hmotným právem. Dovolatelka správně poukazuje na § 8 odst. 1 obch. zák., podle něhož obchodní firma (dále jen „firma“) je název, pod kterým je podnikatel zapsán do obchodního rejstříku. Podle § 12 obch. zák. se proto ochrany může domáhat jen subjekt, který je jako podnikatel zapsán v obchodním rejstříku. Ústecký kraj není podnikatelským subjektem podle obchodního zákoníku, nýbrž veřejnoprávní korporací, která má vlastní majetek a vlastní příjmy vymezené zákonem a hospodář za podmínek stanovených zákonem podle vlastního rozpočtu (srov. § 1 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, v platném znění). Odvolací soud se tedy v tomto směru dopustil nesprávného právního posouzení ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.

Odvolací soud ale řešenou věc ochrany názvu žalobkyně správně posoudil podle § 19b odst. 2 obč. zák., vycházejí z názoru, že jednání, při němž si jiná osoba zvolí název s názvem právnické osoby zaměnitelným, je neoprávněným užitím názvu právnické osoby. Správně dovodil, že právě o takové neoprávněné užití názvu právnické osoby se v daném případě jedná, jestliže součástí názvu firmy žalované je název žalobce. Odvolacímu soudu nelze vytknout nesprávné právní posouzení, nepřisvědčil-li argumentaci žalované, že slovní spojení „Ústecký kraj“ v jeho firmě je pouze geografickým označením území, v němž realizuje svou hospodářskou činnost. Naopak, užití názvu „kraje“ pro podnikatelské účely je neoprávněným zásahem do oprávněných zájmů „kraje“, neboť takové označení „kraje“ navozuje pro třetí osoby jistou souvislost s právnickou osobou „Ústecký kraj“. Neoprávněné použití názvu právnické osoby je deliktním jednáním, které naplňuje skutkovou podstatu právní ochrany před neoprávněným uživatelem ve smyslu § 19b odst. 2 obč. zák. (srov. Občanský zákoník, komentář, J. Švestka, J. Spáčil, M. Škárová, M. Hulmák a kol., C. H. BECK, 1. vydání, 2008, str. 231 až 232). Případně je odkázat i na článek „Cybersquatting formou neoprávněného útoku na název obce prostřednictvím doménového označení“, uveřejněný v Časopise pro právní vědu a praxi, v němž autor Ivo Telec na str. 321 řeší případ protiprávního zásahu do práva na název právnické osoby, a to za situace, kdy delikvent přivodí nebezpečí záměny s jinou právnickou osobou neoprávněným užitím názvu právnické osoby pro označení své domény v počítačové síti. Autor dovozuje, že v takovém případě se veřejnost může domnívat, že předmětná doména je spjata s právnickou osobou, jejíž název je použit.

Rovněž v posuzovaném případě navozuje použití názvu „Ústecký kraj“ v názvu žalované souvislost s právnickou osobou „Ústecký kraj“. Mezi žalobcem a žalovanou, jak vyplývá ze skutkových zjištění, ale neexistuje žádná souvislost, z níž by bylo možné dovozovat oprávněnost užití názvu žalobce ve firmě žalované, a že by žalobce k takovému užití svého názvu udělil souhlas.

Žalobci lze přisvědčit, že vznik zvláštní újmy není předpokladem aplikace § 19b obč. zák., ale je jím pouhé neoprávněné použití názvu právnické osoby. Nerozhoduje, zda delikvent, tj. osoba, která použije názvu jiné právnické osoby neoprávněně, se svým neoprávněným jednáním obohatil či způsobil svým jednáním jiné osobě škodu (srov. Občanský zákoník, komentář, J. Švestka, J. Spáčil, M. Škárová, M. Hulmák a kol., C. H. BECK, 1. vydání, 2008, str. 232).

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že odvolací soud v souladu s § 19b odst. 2 obč. zák. potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně, jímž byla žalované uložena povinnost rozhodnout o takové změně své obchodní firmy, že z ní bude odstraněno slovní spojení „Ústecký kraj“ v kterémkoliv gramatickém pádu nebo slovosledu a zároveň podat návrh této změny do obchodního rejstříku u příslušného soudu.

Dovolací soud s ohledem na uvedený závěr nemohl považovat za oprávněnou námitku žalované, že stanovená povinnost změnit název právnické osoby nemůže být vyjádřena tak, že by ji omezovala ve svobodné volbě jejího označení větší měrou, než by si vyžadovaly zájmy ochrany vyjádřené v ustanovení § 19b obč. zák. Rozhodnutí odvolacího soudu sice žalovanou do jisté míry omezuje ve volbě názvu společnosti, ale toto omezení je oprávněné s ohledem na ochranu názvu žalobce podle § 19b obč. zák. a za situace, kdy volbou svého názvu se žalovaná dopustila deliktního jednání, které je postihováno zdržením se užívání názvu jiné právnické osoby a povinností odstranit závadný stav.

Pokud dovolatelka namítá, že vynucená změna názvu žalované má ze strany žalobce šikanózní charakter a že takové jednání žalobce odporuje § 3 odst. 1 obč. zák., je nutno přesvědčit žalobci, který poukazuje na to, že skutková tvrzení o šikanózním jednání žalobce nebyla v řízení před soudem prvního ani druhého stupně prokázána. Pokud žalovaná projevila názor, že podaná žaloba je spíše výsledkem napjatých vztahů mezi účastníky, vyplývajících z probíhajících soudních sporů mezi účastníky, soud prvního stupně, stejně jako odvolací soud, uvedenou souvislost neshledal. Oba soudy nečinily žádná skutková zjištění o tom, že by se žalobce vůči žalované dopustil šikanózního jednání.

Za tohoto skutkového stavu není možno důvodně vytýkat odvolacímu soudu, že neposuzoval věc i z hlediska § 3 odst. 1 obč. zák. Námitka dovolatelky je tedy v tomto směru nedůvodná. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolací důvod ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. nebyl uplatněn důvodně, a proto, aniž nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.), dovolání žalované podle § 243b odst. 2 o. s. ř. zamítl.